

Danilo Vuksanović

LAZAR MARKOVIĆ, slike

Galerija Bel Art, mart 2008.

Najnoviji ciklus slika Lazara Markovića po mnogo čemu se razlikuje od njegovih starijih radova i ukazuje nam na mnoštvo asocijativnih naznaka u nekoliko koloristički bliskih varijacija. Analizirajući vizuelne fenomene vršnog, planinskog pejzaža, autor postupno sistemom eliminacije stvara likovnu predstavu koja je sintetizovana i oslobođena od bučnih banalnosti i nasilno uperenih poruka, toliko prisutnih u današnjem slikarstvu. Na inicijalnoj slici, gde nas oko vodi ka urvinama najviših delova naše planete, vizura je sravnjena sa ptičjom perspektivom. Boja je poprimila drugojačija obličja i intezitete, a kompozicija je samo na prvi pogled poznata. Postepenim anuliranjem geografskih karakteristika i uvođenjem opšteg utiska uvećanog detalja, Marković nam efektno otkriva univerzalni vizuelni svet. Ovakvom specifičnom metodom, Lazar Marković više nego ranije ogoljava samu površinu slike.

U tehnološkom smislu on ponegde brusi bojeni sloj do same površine platna, koje poprimivši boju, tako ostrugano, čini suptilno polje na kome vidljiva struktura platna dopri-

nosi izvesnoj mekoti u celokupnom izrazu. To radi zanimljivo, otkrivajući nam svekolike slojeve (koje samo naziremo) ispod drugih pod-slojeva slike, i na taj način ovakva platna čini jezgrovitijim i upečatljivijim.

Razume se, domen apstraktnog kod Markovića je prisutan, ali nije njegov konačni cilj. Zahvaljujući nizu slika koje u sebi sadrže određeni redosled i putanju likovne misli, može se utvrditi ideja autorovog nastojanja. To polazište je u samoj prirodi i njenim zakonitostima. Orijentacija umetnikovog htenja kreće se u okvirima takozvanog straha od prostora ili težnjom ka apsolutnoj apstrakciji, kako je Voringer tumačio ovakvu pojavu kod čoveka. Sveobuhvatni vidokrug umetnika uspeo je da složenim procesom mišljenja i tehničkog izvođenja ostvari projekcije pretpostavljenih satelitskih snimaka, podvodnih prostora, imaginarnih portreta kamene površine...

U delu našeg poznatog slikara Milivoja Nikolajevića koje je izrazito lirsko i blisko utisku razuđene vode i grana koje plutaju po njoj, možemo pronaći izvorište Markovićevih najnovijih platana.

U ovim slikama, nadahnutim atmosferskim maglovitim sfumama što obrazuju mene lišaja nebeskih sila i kretanja, prepoznajemo moć prirodne energije. Tamo, u gornjem rakursu promatranja gde prirodne pojave mogu načiniti velike preokrete kojima čovek (nažalost ili na sreću) ne može upravljati. U svakom slučaju, Lazar Marković je dokazao da barata sopstvenim mogućnostima i publici podario zanimljivo slikarsko ostvarenje.